

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudkyň Mgr. Halky Hovorkové a JUDr. Martiny Tvrdkové ve věci

žalobce: I. H., narozen xxx,
bytem xxx,
zastoupen JUDr. Zdeňkem Šlajsem, advokátem,
sídlem 755 01 Vsetín, Horní náměstí 12,

proti
žalované: Česká republika – Ministerstvo obrany, IČO 60162694,
sídlem Praha 6, Tychonova 221/1,

o 3 677 606 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 12. 1. 2023, č. j. 61 C 252/2020-108,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku III. ohledně částky 4 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 16. 12. 2019 do zaplacení **zrušuje** a řízení se v tomto rozsahu **zastavuje**, jinak se ohledně částky 2 652 139 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 16. 12. 2019 do zaplacení, částky 924 661,40 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 14. 8. 2020 do zaplacení a úroku z prodlení z částky 100 805,60 Kč ve výši 8,05 % ročně od 14. 8. 2020 do 14. 5. 2022 v tomto výroku a ve výroku IV. **potvrzuje**.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 600 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.S.

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně stupně shora označeným rozsudkem uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 100 805,60 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku. K tomu připojil dovětek, že v této části bylo rozhodnuto rozsudkem pro uznání (výrok I.). Dále žalovaného zavázal k povinnosti zaplatit žalobci úrok z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 100 805,60 Kč od 15. 5. 2022 do zaplacení do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.), zamítl žalobu v části, v níž se žalobce domáhal zaplacení částky 2 656 139 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 16. 12. 2019 do zaplacení, dále částky 924 661,40 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 14. 8. 2020 do zaplacení a úroku z prodlení z částky 100 805,60 Kč ve výši 8,05 % ročně od 14. 8. 2020 do 14. 5. 2022 (výrok III.) a konečně žalovanému nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok IV.).
2. Soud prvního stupně takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal zaplacení uvedené částky z titulu náhrady ušlého výdělku po skončení pracovní neschopnosti za období od 25. 3. 1990 do 1. 1. 2016. V průběhu řízení žalobu posléze se souhlasem soudu rozšířil o částku 1 025 467 Kč tak, že požadoval náhradu za ztrátu na výdělku za období od 25. 3. 1990 do 1. 1. 2020. Soud prvního stupně vyšel z toho, že žalobce utrpěl při výkonu základní vojenské služby u vojenského útvaru xxx xxx dne 24. 9. 1989 úraz, když špatně doskočil na překážkové dráze a prodělal zlomeninu krčku hlezenní kosti levé nohy. Žalovaný svoji objektivní odpovědnost za poškození zdraví žalobce uznal, a žalobce již v roce 1989 odškodnil. Žalobce poté uplatňuje další nároky, a to až po uplynutí téměř 28 let, žádostí ze dne 7. 6. 2017. Tyto nároky žalovaný odmítl uspokojit s tím, že jsou promlčeny, když námitku promlčení vznesl řádně též v průběhu řízení.
3. Soud prvního stupně zjistil skutkový stav, který popsal v odůvodnění svého rozhodnutí pod bodem 5; v bodě 6 dále uvedl zjištění, která učinil ze spisu Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, sp. zn. 72 Ad 2/2018. To, že žalobce utrpěl úraz, který byl odškodněn jako úraz pracovní, je mezi účastníky nesporné.
4. Po právní stránce soud prvního stupně s poukazem na ust. § 3079 odst. 1 o. z. posoudil objektivní odpovědnost žalovaného za úraz žalobce vzniklý před účinností tohoto občanského zákoníku, tedy před 1. 1. 2014, podle dříve platného občanského zákoníku – zák. č. 40/1964 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2013 (občanský zákoník, ve zkratce obč. zák.), odkázal na jeho § 106 odst. 1 a 2, který odcitoval. Poté uvedl § 261 až 263 a § 195 dříve platného zákoníku práce – zák. č. 65/1965 Sb., zákoník práce, ve zkratce zák. práce, které odcitoval. Výsledně shrnul, že žalobce utrpěl úraz při výkonu základní vojenské služby, tedy v době, kdy nedosahoval žádného platu, do kterého by bylo možno následně provádět dorovnání ztráty na výdělku. Jako průměrný pravděpodobný výdělek byl proto zohledněn výdělek žalobce ze zaměstnání před nástupem do základní vojenské služby a jeho následná valorizace. Soud prvního stupně pod body 14 až 42 odůvodnění rozsudku popsal valorizace, které byly v mezidobí prováděny, v bodě 43 uvedl, že žalobce od 3. 1. 2005 do 10. 3. 2005 byl zaměstnán u společnosti Nemocnice xxx, příspěvková organizace, pracovní vztah byl ukončen dohodou ke dni 10. 3. 2005 a jeho průměrný hrubý měsíční výdělek činil 7 800 Kč, průměrný čistý měsíční výdělek 6 825 Kč. Pracovní poměr byl ukončen na žádost žalobce, když podle sdělení personálně-právního oddělení nemocnice z 16. 5. 2005 se žalobce před nástupem do zaměstnání podrobil vstupní prohlídce se závěrem, že je schopen práci vykonávat bez omezení.
5. Soud prvního stupně uvedl, že pokud byl pracovní poměr ukončen ze strany žalobce, aniž by žalobce uvedl konkrétní důvod, který vedl ke skončení pracovního poměru a neobrátil se na poskytovatele pracovnělékařských služeb svého zaměstnavatele, který by posoudil zdravotní

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.S.

způsobnost, resp. zdravotní nezpůsobilost žalobce k výkonu dané práce, tak není dána příčinná souvislost mezi požadovanou náhradou za ztrátu na výdělku a pracovním úrazem, když důvodem ukončení pracovního poměru u společnosti xxx nemocnice nebylo poškození zdraví žalobce, za které by odpovídal žalovaný, ale jiné důvody na straně žalobce. Pro další výpočet náhrady za ztrátu na výdělku je proto třeba zohlednit tzv. stop výdělek, kterého by si účastník řízení vydělal u tohoto zaměstnavatele, u kterého pracovní poměr skončil z důvodů nesouvisejících s úrazem. Soud prvního stupně tak vyšel z měsíčního čistého výdělku žalobce ve výši 6 825 Kč a jeho následných valorizací a shrnul, že za období od 14. 8. 2018 činí náhrada za ztrátu na výdělku za část měsíce srpna 2018 částku 3 996 Kč, za další měsíce roku 2018 $4 \times 6\,566$ Kč, za rok 2019 $12 \times 5\,857$ Kč a za den 1. 1. 2020 261,60, celkem 100 805,60 Kč. V tomto rozsahu žalovaný nárok žalobce uznal, a soud prvního stupně proto rozhodl v této části rozsudkem pro uznání výrokem I. podle § 153a odst. 1 o. s. ř. Spolu s touto částkou přiznal žalobci též úrok z prodlení podle § 1970 o. z., a nařízení vlády č. 351/2013 Sb. výrokem II. Ve zbývajících částech soud prvního stupně výrokem III. žalobu zamítl s ohledem na promlčení nároku a dále z důvodu neprokázání žalobcem tvrzené výše nároku a vzhledem k tomu, že částka odpovídající náhradě za ztrátu na výdělku za období od 18. 7. 2015 do 18. 9. 2017 ve výši 178 500 Kč již žalobci uhrazena byla.

6. K promlčení soud prvního stupně vysvětlil, že v daném případě se uplatní dvouletá subjektivní promlčecí lhůta podle § 263 odst. 3 zák. práce, která počne běžet ode dne, kdy se poškozený dozví o tom, že škoda vznikla a o tom, kdo za ni odpovídá. Objektivní promlčecí lhůta počíná běžet dnem škodní události, tato se v případě náhrady za škodu na zdraví neuplatní podle § 263 odst. 3 zákoníku práce. S ohledem na datum podání žaloby je nárok na náhradu za ztrátu na výdělku promlčen do dne 13. 8. 2018, když žaloba u soudu byla podána dne 14. 8. 2020. Žalobu proto v rozsahu promlčené části nároku zamítl výrokem III. rozsudku.
7. O nákladech řízení účastníků soud prvního stupně rozhodl podle § 150 o. s. ř., kdy žalovanému náhradu nákladů nepřiznal s ohledem na sociální situaci a zdravotní stav žalobce.
8. Proti rozsudku podal odvolání žalobce. V odvolání není výslovně uvedeno, v jakém rozsahu žalobce rozsudek napadá, nicméně z jeho obsahu (§ 41 odst. 2 o. s. ř.) je zřejmé, že toto směřuje toliko do výroků III. a IV. V odst. 1 odůvodnění odvolání žalobce stručně zrekapituloval závěry, k nimž prvostupňový soud dospěl, v další části odvolání se pak zabýval promlčením a nesouhlasil se závěry soudu prvního stupně o tom, že nárok žalobce je ve zbývajících částech promlčen. Dnem vzniku pracovního úrazu se promlčecí doba staví a pokračuje až při ustálení zdravotního stavu, o čemž nerozhoduje ani žalobce, ani žalovaný, a ani soud, jako se to stalo v tomto případě, rozhoduje o tom znalecký posudek, což se také stalo a žalobce odkázal na znalecký posudek z 28. 6. 2018, který stanovil termín ustálení zdravotního stavu k 23. 9. 2016 a současně stanovil, že nelze předpokládat žádné další zlepšení zdravotního stavu žalobce. Ztráta na výdělku se nepromlčuje z důvodu pracovního úrazu, „*a možno uplatňovat až po ustálení zdravotního stavu a ukončení pracovní neschopnosti*“, když žalobce znovu zopakoval, že o tom rozhoduje pouze ošetřující lékař.
9. Žalobce dále zmínil návrh dohody o náhradě za ztrátu na výdělku, který mu žalovaný zaslal dne 16. 12. 2019. Jeho obsah stručně zopakoval, a dále se zabýval náležitostmi dohody o narovnání, která měla být uzavřena podle „§ 1903-5 obč. zák.“. Podle žalobce tím došlo k uzavření nového závazku, kdy si strany sjednaly vzájemná práva a povinnosti, tím byl uznán i eventuální promlčený nárok. I když toto nebylo výslovně stanoveno, tak uzavřením dohody o narovnání je tato otázka zahrnuta i do dohody, když k promlčení nedošlo a dojít ani nemohlo. Narovnání je podle žalobce jedním ze způsobů, kterým závazek zaniká, soud nesmí projednávat a rozhodovat spor, v němž již

bylo pravomocně rozhodnuto nebo existuje dohoda. Žalobce odkázal na postup posudkového lékaře, který měl k dispozici veškeré lékařské zprávy ošetřujících lékařů žalobce, tento dovodil, že zdravotní stav s trvalými následky dosud ustálen není a že je doporučováno přiznání invalidního důchodu.

10. Žalobce znovu zopakoval, že právní jednání žalovaného lze posoudit jako uznání dluhu podle § 2053 obč. zák. (míněn zřejmě § 2053 o. z. – zák. č. 89/2012 Sb. ve znění účinném od 1. 1. 2014 – pozn. odvolacího soudu). Uznání dluhu představuje podle žalobce jednostranný právní úkon, který byl učiněn vůči druhé straně, kdy uznáním se má za to, že dluh v době uznání v rozsahu uznání existoval, jedná se o závazné právní jednání pro žalovaného. Žalobce považuje dluh za prokázaný a je pak pouze na dlužníkovi, aby prokázal opak. Původní závazek je tak nahrazen novým, platným. Tím se soud prvního stupně nezabýval, jeho rozsudek je proto nepřezkoumatelný, a tím i nespravedlivý a nezákonný. Jsou porušována ústavní práva žalobce, když bylo porušeno právo na spravedlivý proces.
11. Žalobce závěrem navrhl, aby odvolací soud rozsudek zrušil a rozhodl sám o náhradě „+2 555 334/odpočet částky přiznané 100 805 Kč/s úrokem 8,05 % od 16. 2. 2019“..., případně aby rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení se závazným právním názorem. Dále požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.
12. V podání ze dne 8. 11. 2023 žalobce svoji neúčast u odvolacího jednání omluvil s tím, že souhlasí, aby bylo jednáno v jeho nepřítomnosti. K podanému odvolání doplnil, že v předchozím správním i soudním řízení nebyla respektována ustálená judikatura ohledně promlčení nároků u pracovního úrazu, při němž došlo k trvalým následkům. Zde se uplatní tříletá promlčecí lhůta, která běží od ustálení zdravotního stavu, toto nemůže stanovit ani žalovaný a ani žalobce a ani soud, stanovuje se to pouze znaleckým posudkem, jímž bylo určeno, že k ustálení zdravotního stavu poškozeného došlo s trvalými následky dnem 23. 9. 2023 a v té době pak došlo ke stavění promlčecí doby podáním návrhu na odškodnění u žalovaného a následně i u soudu. Žalobce je stále evidován u úřadu práce, jeho nárok tak promlčen není. Od úrazu již uplynulo 33 let, a „*odškodnění nikde, v nedohlednu*“. Nadto žalobce zmínil, že došlo též k uzavření dohody o narovnání a uznání dluhu, tímto právním jednáním lze uznat i dluh promlčený.
13. Žalovaný se k odvolání žalobce písemně nevyjádřil, při odvolacím jednání toliko stručně odkázal na rozsudek soudu prvního stupně, který považuje za správný. Žádal jeho potvrzení.
14. Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. v mezích podaného odvolání (§ 206 odst. 2 o. s. ř.) správnost napadeného rozsudku, včetně správnosti postupu řízení, které jeho vydání předcházelo a neshledal odvolání žalobce opodstatněným. Jednal podle § 101 odst. 3 o. s. ř. za použití § 211 o. s. ř. v nepřítomnosti žalobce.
15. Soud prvního stupně zjistil správně skutkový stav, z něhož vyvodil i správné závěry právní. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce utrpěl dne 24. 9. 1989 jako voják základní služby úraz, který se odškodňuje jako úraz pracovní podle dříve platného zákoníku práce č. 65/1965 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 1991 (dále jen zákoník práce, ve zkratce zák. práce – pozn. odvolacího soudu), kdy k projednání tohoto sporu je dána pravomoc soudu (k tomu srovnej též rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 20. 10. 2020, sp. zn. 21 Cdo 2340/2020 vydané ve věci odškodnění téhož úrazu ve věci týchž účastníků). Soud prvního stupně nepochybil, když odpovědnost žalovaného za škodu

způsobenou tímto úrazem, který žalobce utrpěl při výkonu základní vojenské služby (dále jen pracovní úraz – pozn. odvolacího soudu), posoudil podle tohoto zákoníku práce.

16. Podanou žalobou požadoval žalobce náhradu za ztrátu na výdělků z titulu pracovního úrazu po skončení pracovní neschopnosti za období od 25. 3. 1999 do 1. 1. 2020, když žaloba byla podána u soudu dne 14. 8. 2020 a tímto dnem nastaly hmotněprávní účinky, které zákon s podáním žaloby spojuje. Žalovaný v průběhu řízení vznesl námitku promlčení.
17. Odvolací soud sdílí názor soudu prvního stupně o tom, že nárok žalobce na náhradu škody z titulu náhrady za ztrátu na výdělků je promlčen za období od 25. 3. 1990 do 13. 8. 2018, tedy dva roky zpětně před podáním žaloby, a to s poukazem na to dvouletou subjektivní promlčecí lhůtu podle § 263 odst. 3 věta první zák. práce, podle něhož lhůta k uplatnění nároku na náhradu škody činí dva roky, počne běžet ode dne, kdy se poškozený doví o tom, že škoda vznikla, a o tom, kdo za ni odpovídá. Poškozený žalobce o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá, věděl nepochybně již od května 1990, když 25. 3. 1990 skončila jeho pracovní neschopnost a nejpozději k 30. 4. 1990, kdy byla splatná první náhrada za ztrátu na výdělků za zbývající část měsíce března 1990 (25. 3. 1990 – 31. 3. 1990), mu muselo být zřejmé, že nebude dosahovat výdělků, kterých by dosahoval nebýt pracovního úrazu. K tomu je třeba uvést, že nároky na náhradu za ztrátu na výdělků z důvodu pracovního úrazu nebo nemoci nebo povolání či jiné škody na zdraví se nepromlčují, promlčují se však nároky na jednotlivá plnění z nich vyplývající, tak jak je zřejmé z ust. § 261 odst. 2 zák. práce. Znamená to, že není promlčen nárok žalobce na náhradu škody z titulu pracovního úrazu z 24. 9. 1989 jako celek, jsou však promlčena jednotlivá plnění, tedy jednotlivé měsíční náhrady za ztrátu na výdělků, a to dva roky zpětně, jak je uvedeno výše. Bylo na žalobci, aby byl dostatečně bdělý a svá práva si hlídal. Odvolací soud nesdílí názor žalobce o tom, že jeho nárok promlčen není proto, že počátek promlčení je třeba stavět až až k datu, kdy došlo k ustálení zdravotního stavu žalobce. Takovýto postup by byl správný pouze v případě odškodnění za ztížení společenského uplatnění jako jedné složky náhrady škody z titulu pracovního úrazu, což však je nárok jiný – k tomu odvolací soud odkazuje na své rozhodnutí ze dne 28. 6. 2023, sp. zn. 62 Co 143/2023, v němž v intencích tohoto závěru posoudil promlčení nároku žalobce na odškodnění či ztížení společenského uplatnění, za omezení pohyblivosti hlezenního kloubu lehkého stupně v částce 200 000 Kč. V tomto případě šlo totiž o nárok, který vznikl v souvislosti s dalším poškozením žalobcova zdraví z titulu tohoto pracovního úrazu, v případě náhrady za ztrátu na výdělků však jde kontinuálně o jeden a tentýž nárok, jehož výše se pouze může měnit. Datum, kdy došlo k ustálení zdravotního stavu žalobce, je z hlediska určení počátku běhu promlčecí lhůty a jejího případného stavění nerozhodné. Jak již je uvedeno výše, uvedená skutečnost má význam z hlediska promlčecí lhůty v případě další škody vzniklé z téhož pracovního úrazu v podobě náhrady za ztížení společenského uplatnění (nemajetkové újmy).
18. Odvolací soud nesdílí ani výtky žalobce uplatněné i v řízení před soudem prvního stupně a několikrát zopakované v odvolacím řízení ohledně toho, že žalovaný nárok žalobce uznal, případně že účastníci mezi sebou uzavřeli dohodu o narovnání. K tomu je třeba uvést, že žalovaný tyto žalobcovy námitky zásadně odmítá, a byť si je odvolací soud vědom toho, že v mezidobí žalovaný vyplatil žalobci různé částky na odškodnění z téhož pracovního úrazu tak, jak tyto dílčí nároky postupně vznikaly v souvislosti se zhoršováním zdravotního stavu žalobce, tak to ještě neznamená, že tím uznal **veškeré** nároky žalobce. Ani případné uzavření dohody ohledně těch nároků, které žalovaný uznal, nelze považovat za narovnání ve smyslu § 259 zák. práce, kterým by mezi účastníky byly odstraněny veškeré pochybnosti a narovnána veškerá práva povinnosti tak, že by žalovaný odpovědnost žalobce na pracovní úraz z roku 1989 uznal v plném rozsahu, tedy včetně

náhrady za ztrátu na výdělků v té části, v níž je tento nárok prokazatelně promlčen. Z výsledků dokazování v řízení před soudem prvního stupně nevyplývá ani to, že by žalovaný učinil samostatné uznávací prohlášení, když zde odvolací soud připomíná, že zákoník práce ve znění účinném do 31. 12. 2006 institut uznání dluhu – vyjma případu uznání dluhu zaměstnancem o náhradě škody podle § 185 odst. 4 zákoníku práce – neznal.

19. Odvolací soud tak uzavírá, že nárok žalobce na náhradu za ztrátu na výdělků za období od 25. 3. 1990 do 13. 8. 2018 je promlčen, když vznesenou námitku promlčení ze strany žalovaného nelze považovat za rozpornou s dobrými mravy. Žalobce je zastoupen advokátem, tedy profesionálem v oboru právo a bylo na něm, aby si svá práva hlídal. Ani v průběhu odvolacího řízení nevyšly najevo takové okolnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by zde byly dány mimořádné důvody pro to, aby žalovanému bylo právo vznést námitku promlčení s poukazem na rozpor s dobrými mravy odepřeno.
20. Právní posouzení věci tak, jak jej soud prvního stupně učinil, je správné, odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř. naplněn není, když soud prvního stupně rozhodl na základě správně a úplně zjištěného skutkového stavu /§ 205 odst. 2 písm. d) a e) o. s. ř./.
21. Soud prvního stupně se dopustil pouze nesprávnosti, když překročil žalobní petit. Podanou žalobou ze dne 14. 8. 2020 se žalobce domáhal náhrady za ztrátu na výdělků v celkové výši 2 652 139 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení od 16. 12. 2019 do zaplacení. V průběhu řízení žalobu rozšířil na částku 3 677 606 Kč s příslušenstvím (k tomu srovnej změnu žaloby dne 6. 5. 2022 na č. l. 60 až 61 spisu, obdobně na č. l. 65 až 66 spisu), změna žaloby byla soudem připuštěna (usnesení ze dne 7. 10. 2022 na č. l. 85 spisu). Součet částek, kterými soud prvního stupně rozhodl výroky I. až III. rozsudku, však je 3 681 606 Kč, tedy o 4 000 více, včetně k tomu náležejícího příslušenství. Soud prvního stupně v tomto rozsahu překročil žalobní petit v rozporu s ust. § 153 odst. 2 o. s. ř., a odvolací soud proto napadený rozsudek ve výroku III. ohledně částky 4 000 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení od 16. 12. 2019 do zaplacení zrušil podle § 219a odst. 1 písm. a) o. s. ř., a řízení v tomto rozsahu zastavil podle § 221 odst. 1 písm. c) o. s. ř. pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení ve smyslu § 104 odst. 1 věta první o. s. ř. spočívající v absenci řádného návrhu. Ve zbývajících částech výroku III. a v nákladovém výroku IV. ho potvrdil podle § 219 jako věcně správný, když v případě nákladů řízení zákonné podmínky pro postup podle § 150 o. s. ř. pokud jde o prvostupňové náklady, byly splněny a žalovaný se do tohoto výroku neodvolal.
22. V odvolacím řízení měl žalovaný rovněž úspěch, odvolací soud však již v této fázi řízení důvody pro aplikaci § 150 o. s. ř. neshledává. Žalobce podal odvolání za situace, kdy byl seznámen s důvody, které soud prvního stupně vedly k zamítnutí žaloby, odůvodnění napadeného rozsudku je podrobné, vyčerpávající a zcela přesvědčivé a za stavu, kdy žalobce zastoupen advokátem podal proti takovému rozsudku odvolání, tak je povinen nést procesní důsledky v podobě povinnosti k náhradě nákladů řízení úspěšnému žalovanému podle zásady procesního úspěchu ve smyslu § 142 odst. 1 o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř. Tyto sestávají z paušální náhrady jeho hotových výdajů za dva úkony podle § 151 odst. 3 o. s. ř., § 1 odst. 3 písm. b) a c) a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb.
23. Výroky I. a II. odvoláním dotčeny nebyly, a zůstaly proto stranou přezkumné činnosti odvolacího soudu (§ 206 odst. 2 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, a to za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.

V Praze dne 8. 11. 2023

Mgr. René Fischer, v. r.
předseda senátu